

„Мжчно е да познае човекъкъ самъ себе си.“ Въ тѣхъ той разгледва май-издалечко историята на българското писмо йоще отъ VIII вѣкъ, спира се върху значението на черковния языкъ, който е основата на нашето християнство, възстава противъ „юсовото произношение“ (ж), което било чуждо за насъ, както за гърцитѣ сж чужди звуковетѣ: я — ia, ц — тс. Той иска да се пиши мужъ, рука, путь, — защото каже, никждѣ българитѣ не казвали: мжжъ, ржка и пхть (стр. 290, II).

Фотиновъ не иска да се отдалечавами отъ черковний языкъ, не само че си е български, но йоще за една политическа причина, доволно ясно загатнхта отъ него: „*Това черковное Писаніе, което приведе по-большая часть славянскаго міра во христіанство и Восточное вѣроисповѣданіе совокупи, да ли ще нѣкога собра весь славянскій міръ во соглашеніе и истое нарѣчіе, щото да се разумѣваме единъ другъ по между ни легко понятно! о прѣвождѣленно согласнo нарѣчіе кога?...*“

Фотиновъ се извинява прѣдъ онѣвъ, които го осжждатъ за туй позаеманье думи отъ славянскій языкъ, който нарича „майка ни.“ Той се оправдава, че е по-добро да се заема отъ колкото да се пиши „съсъ прѣпросты и испорченны рѣчи,“ съ каквито „никаковъ цѣлъ умъ точно описаніе не може да пріима.“

Фотиновъ жегнува съ своитѣ думи както прѣди него незабвенний отецъ Паисій. „Ето, по Божію произволенію, — казва той, — родили сме се въ тоя языкъ; като небрежиме него пренебрегваме Божіе благоволеніе. Славянскій языкъ, человекъ, приключава осмьдесять милліоны души; кажи ми, кой языкъ на свѣта има толькува многомножественъ народъ? Не си ли длъженъ за това да благодаришь Бога, защото се намѣрувашъ и ти единъ между едно толкова многочисленно число, а най-наче православныхъ, кои славятъ на тоя языкъ Негово имя и пѣятъ величіе Его? О нечувствителности! о неблагодарности!“

Съ каква гореща скърбъ се изпълнюва душата на Фотинова, когато приближава да прѣкъсне списанието си поради... отсктствие на поддръжка. Той се моли на читателитѣ да иматъ „благочувствованіе, народна ревность и любовь“ и да не се извиняватъ така. Да не казватъ „че е мжчно и неможемъ да прочитами; защото неможемъ, значи: нещемъ.“

И най-подиръ Фотиновъ прѣстанва своето списание по сжщитѣ причини, които сж принудили болшинството у насъ да напустне подобнитѣ прѣдприятія. Отъ една страна крайно го-